

ISTEN PALÁNTÁI

Pecznyík Pál

Isten égi Kertész, palánta kertjében,
gyermekpalántáit nézegeti éppen.

Egyik gyermek szőke, a másik, kékszemű,
arcukról sugárzik víg öröm, víg derű.

Örömmel jár köztük, és gondozza őket,
oltalmazza, védi, a Benne hívőket.

Gyermekpalántáit, nevükről ismeri,
hiszen szent szívének, legdrágább kincsei!

Látja őket, mikor lecsukódik szemük,
midőn imádságra kulcsolódik, kezük.

Nem csak imáikat, sóhajuk is hallja,
mennyben is hallható, énekük szép hangja.

Isten palántái, drága kis gyermekek,
tudjátok mért kedves, néki a lelketek?

Mert övéi vagytok, Fia vére árán!
Már nem tarthat igényt reátok, a Sátán.

Golgota halmán ő, régen csatát vesztett,
bár töletek nem fél, de Jézustól reszket!

Bízzatok Jézusban: csak Őrá nézzetek,
derűben – borúban, Ő lesz majd véletek!

Higgyétek, hogy Vele: szebb lesz a vándorút,
hatalmánál fogva, eloszlát bajt, borút.

És ha – kegyelméből – felnöttekké váltok,
győzelmes harc után, korona vár rátok!

De nem kézzel csinált, rozsdásodó, véges,
hanem fény-korona, gyémántokkal ékes!

Istent dicsérik ott, angyalok hárfái,
ott lehettek ti is, Isten palántái!

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. I. 19.